

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 19 november 2019 met nummer RvVb-A-1920-0279
in de zaak met rolnummer 1819-RvVb-0049-A

Verzoekende partij de bvba @VICE

vertegenwoordigd door advocaat Marc VAN RAEMDONCK met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2600 Antwerpen,
Mechelsesteenweg 166

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 10 september 2018 de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 19 juli 2018.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist van 30 maart 2018 niet ingewilligd.

De verwerende partij heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het afbreken en heropbouwen van een woning op de percelen gelegen te 8300 Knokke-Heist, Generaal Lemanpad 8, met als kadastrale omschrijving afdeling 4, sectie B, nummers 0701 en 0702.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij dient geen antwoordnota maar wel het administratief dossier in. De verzoekende partij dient een toelichtende nota in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 22 oktober 2019.

Advocaat Toon DENAYER *loco* advocaat Marc VAN RAEMDONCK voert het woord voor de verzoekende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

De verzoekende partij dient op 28 december 2017 bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Knokke-Heist een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “het afbreken en heropbouwen van een woning” op de percelen gelegen te 8300 Knokke-Heist, Generaal Lemanpad 8.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan ‘Brugge-Oostkust’, vastgesteld met koninklijk besluit van 7 april 1977 in woongebied.

De percelen liggen ook binnen de grenzen van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Wijk Prins Karellaan’, goedgekeurd op 16 augustus 2007 in een zone voor eengezinswoningen.

Er wordt geen openbaar onderzoek georganiseerd.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar adviseert op een voor de Raad onbekende datum ongunstig.

Het college van burgemeester en schepenen weigert op 30 maart 2018 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij.

Tegen die beslissing tekent de verzoekende partij op 4 mei 2018 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 21 juni 2018 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 10 juli 2018 verklaart de verwerende partij het beroep op 19 juli 2018 ongegrond en weigert een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij sluit zich aan bij het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, maakt de motivering ervan tot de hare en beslist:

“ ...

5A BESCHRIJVING VAN DE AANVRAAG

*De **plaats van de aanvraag** is gelegen Generaal Lemanpad 8 in Knokke (Knokke-Heist). Betreffend perceel is bebouwd met een halfopen eengezinswoning die opgenomen is in de inventaris van het bouwkundig erfgoed:*

Generaal Lemanpad nr. 8-10. Dubbele villa z.g. "Melek / Brise de mer" van 1928 naar ontwerp van architect Steylaers (?). Witgeschilderde en deel bepleisterde baksteenbouw met houten gevelvelden i.p.v. oorspronkelijk pseudo-vakwerk. Goed geïntegreerd recenter terras en garage.

*Het **ontwerp** voorziet het slopen en heropbouwen van een eengezinswoning.*

5B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar toetst de aanvraag als volgt aan de bestemmingsvoorschriften:

*“De aanvraag is gelegen binnen de grenzen van een goedgekeurd **provinciaal RUP**
“**Afbakening van het structuurondersteunend kleinstedelijk gebied Knokke-Heist**”*

(MB dd. 13.03.2012). In de verordenende stedenbouwkundige voorschriften van het PRUP staat het volgende vermeld:

De op het ogenblik van de vaststelling van dit plan bestaande bestemmings- en inrichtingsvoorschriften blijven onverminderd van toepassing.

Bijgevolg dient de aanvraag getoetst te worden aan de bepalingen van het goedgekeurd gemeentelijk RUP “Wijk Prins Karellaan” (goedgekeurd dd. 16.08.2007). De aanvraag is gelegen in een zone voor eengezinswoningen (artikel 2).

*Betreffend pand is specifiek aangeduid als **waardevol patrimonium** in het gemeentelijk RUP. In de voorschriften van het gemeentelijk RUP wordt expliciet het volgende voorgeschreven m.b.t. het geselecteerde waardevol patrimonium:*

*Deze gebouwen kunnen, behoudens bij overmacht, **niet gesloopt** worden, wel gerenoveerd, verbouwd en uitgebreid.*

De aanvraag voorziet de sloop van de woning die aangeduid staat als waardevol patrimonium. Dit is volledig in strijd met het gemeentelijk RUP en deze afwijking valt niet onder de toepassingsmogelijkheden van artikel 4.4.1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (geen beperkte afwijking). Ten overvloede wordt ook opgemerkt dat er geen openbaar onderzoek georganiseerd werd.

*Aangezien de aanvraag niet onder de toepassingsmogelijkheden valt van artikel 4.4.1. ontstaat er een **legaliteitsbelemmering** om de aanvraag te kunnen vergunnen en is een verdere beoordeling van de aanvraag aan de overige wettelijke en reglementaire bepalingen irrelevant. Het is dan ook enkel ten overvloede (niet limitatief) dat nog het volgende aangehaald wordt:*

In het beroepschrift wordt aangehaald dat er wel degelijk sprake is van overmacht, aangezien renovatie een financieel onmogelijk zware last op de aanvragers legt.

Deze redenering wordt niet bijgetreden.

Ten overvloede kan ook verwezen worden naar de toelichting en visie van het gemeentelijk RUP waarin het volgende aangehaald wordt:

Overmacht : structurele schade n.a.v. calamiteiten buiten de wil van de eigenaar, zoals brand of storm (art. 145, §1, 1° van het decreet van 18 mei 1999).

Er is hier geen sprake van een plotse gebeurtenis, zoals een natuurramp.”

De raadsman van de aanvrager wijst er op dat in 2011 al een vergunning werd verleend maar omwille van financiële redenen deze niet werd uitgevoerd. Voor het overige wordt verwezen naar het beroepschrift. Tot slot wordt gesteld dat de nu vastgestelde legaliteitsbelemmering zorgt voor ongelijkheid.

De deputatie stelt vast dat de aanvraag duidelijk is strijdig is met de voorschriften van het GRUP. Er kan geen sprake zijn van gelijkheid in de onwettigheid. Bovenstaande toetsing zoals geformuleerd door de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, maakt de deputatie tot de hare.

*De **watertoets** is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06.*

Volgens artikel 4 par. 3 van dit besluit dient geen waterparagraaf opgenomen te worden in het besluit betreffende een vergunningsaanvraag indien deze wordt geweigerd op andere gronden. Dit is in deze het geval.

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

De beoordeling van de goede ruimtelijke ordening is irrelevant wegens hoger beschreven legaliteitsbelemmering.

5D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het slopen en heropbouwen van een eengezinswoning; dat de aanvraag moet worden getoetst aan het GRUP “Wijk Prins Karellaan”; dat de aanvraag strijdig is met de voorschriften van het GRUP; dat er geen afwijking kan worden verleend op grond van artikel 4.4.1 VCRO; dat er een legaliteitsbelemmering is om deze aanvraag te vergunnen; dat een verdere toets aan de goede ruimtelijke ordening niet opportuun is;

Gelet op het verslag van de heer Gedeputeerde Carl VEREECKE, gegeven in zitting van heden;

BESLUIT:

Artikel 1: *Het beroep ingesteld door Mter. VAN RAEMDONCK MARC Mechelsesteenweg 166, 2018Antwerpen tegen de beslissing dd. 30/03/2018 van het college van burgemeester en schepenen te KNOKKE-HEIST houdende weigering aan B.V.B.A. @VICE, tot het afbreken en heropbouwen van een woning, gelegen Generaal Lemanpad 8, 8300 Knokke (Knokke-Heist), wordt **ontvankelijk doch ongegrond** verklaard.*

De vergunning wordt geweigerd.

...

Dat is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij roept in haar middel de schending in van artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Wijk Prins Karellaan’, van de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek (hierna: BW), van de artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Motiveringswet), van het motiverings-, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Ook voert zij de schending aan van de artikelen 10, 11 en 16 van de Grondwet (hierna: Gw.), van artikel 1, 1e van het Aanvullend Protocol EVRM en van het evenredigheids- en gelijkheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij haar aanvraag ten onrechte uitgesloten heeft van het toepassingsgebied van artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Wijk Prins Karellaan'. Volgens de verzoekende partij zijn de toepassingsvoorwaarden van dit artikel wel degelijk vervuld en is er sprake van overmacht. Uit het gevoerde stabiliteitsonderzoek blijkt dat de woning, die het voorwerp uitmaakt van de aanvraag, zich structureel in slechte staat bevindt.

De verregaande aangetaste staat van de fundamenteën van het pand kon de verzoekende partij niet voorzien bij de aankoop ervan op 10 mei 2010. Pas door het gevoerde stabiliteitsonderzoek van 17 september 2017 kreeg de verzoekende partij kennis van de slechte staat van de woning. De verzoekende partij vervolgt dat deze toestand het gevolg is van corrosie en erosie door de jarenlange inwerking van natuurkrachten op het goed. De verzoekende partij besluit dat dit een '*calamiteit*' in haar hoofdte uitmaakt. Daarbij merkt de verzoekende partij op dat de voorbeelden '*brand*' en '*storm*' die in de toelichting bij het toepasselijke ruimtelijk uitvoeringsplan gegeven worden, niet exhaustief zijn. Volgens de verzoekende partij is het onredelijk om te stellen dat structurele schade door het jarenlang inwerken van natuurkrachten niet onder de noemer '*calamiteiten*' zou vallen. De verwerende partij kon niet zonder meer in de bestreden beslissing zonder enige verantwoording stellen dat deze elementen geen vorm van overmacht uitmaken en niet onder het toepassingsgebied van artikel 1.3 van het ruimtelijk uitvoeringsplan vallen. De verzoekende partij acht het motiveringsbeginsel dan ook geschonden.

Verder wijst de verzoekende partij op het feit dat de slechte staat van het pand volgens het stabiliteitsonderzoek een gevaar is voor de gezondheid van de werkmannen en een mogelijk risico is voor de naburige woning. Ook dit risico op schade maakt volgens de verzoekende partij een vorm van overmacht uit. De verzoekende partij stelt dat het niet de bedoeling van het ruimtelijk uitvoeringsplan kan zijn dat zij tot het onmogelijke gehouden wordt en zij haar aansprakelijkheid in het gedrang brengt. Bovendien voldoet de aanvraag aan de doelstellingen van het ruimtelijk uitvoeringsplan, aangezien de nieuwe woning bijna volledig terugkeert naar de oorspronkelijke toestand. Het behoud van de erfgoedwaarden is het doel van de aanvraag en de *ratio legis* van het ruimtelijk uitvoeringsplan.

In ondergeschikte orde vraagt de verzoekende partij dat de Raad artikel 1.3 van het ruimtelijk uitvoeringsplan buiten toepassing laat op grond van artikel 159 Gw. De verzoekende partij betoogt dat, als men zou besluiten dat het pand in kwestie op grond van artikel 1.3 enkel mag gerenoveerd worden, dit artikel de schadebeperkingsplicht van artikel 1382 en 1383 BW ernstig in het gedrang brengt. Een verplichte renovatie die schade aan de onmiddellijke omgeving en aan de gezondheid van de werkmannen kan veroorzaken, miskent de schadebeperkingsplicht en brengt de burger- en strafrechtelijke aansprakelijkheid van de verzoekende partij volgens haar dan ook in het gedrang.

In een tweede onderdeel stelt de verzoekende partij dat het pand opgenomen is in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed bij besluit van 14 november 2009, maar er op heden nog geen procedure tot bescherming is opgestart, waardoor zij geen aanspraak kan maken op een premie. Het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 en het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014 voorzien enkel in premies voor beschermde goederen, die 32,5 % van de voor subsidie in aanmerking komende werken kan bedragen.

De verzoekende partij betoogt dat het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 aldus een onderscheid maakt tussen beschermde goederen en geïnventariseerde goederen, terwijl eigenaars wel met dezelfde eigendomsbeperkingen geconfronteerd worden. Aldus wordt de burger die eigenaar is van een geïnventariseerd goed 'gegjijzeld', aangezien hij geen vat heeft op het al

dan niet starten van een beschermingsprocedure en zolang geen compensatie krijgt voor de aanzienlijke eigendomsbeperkingen. Bijgevolg zijn deze beperkingen onevenredig.

De verzoekende partij vraagt de Raad om een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof over artikel 10.2.2 van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013, aangezien dit artikel een ongeoorloofd verschil in behandeling tot stand brengt tussen eigenaars van een onroerend goed met erfgoedwaarden dat beschermd is enerzijds en eigenaars van een onroerend goed met erfgoedwaarden dat niet beschermd is anderzijds. Aangezien beide categorieën van eigenaars geconfronteerd worden met eigendomsbeperkingen, zoals artikel 1.3 van het ruimtelijk uitvoeringsplan, maar enkel de eerste categorie aanspraak kan maken op premies ter compensatie hiervan, ontstaat er een verschil in behandeling. Bij gebrek aan enige toelichting in de parlementaire voorbereiding, is de verzoekende partij van oordeel dat dit verschil in behandeling willekeurig is en het niet steunt op adequate criteria.

Beoordeling door de Raad

1.

De aanvraag heeft betrekking op de sloop en heropbouw van het goed opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed als 'Villa Melek/Brise de mer' sinds 14 september 2009.

Het goed is gelegen binnen het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan 'Wijk Prins Karellaan' in een zone voor eengezinswoningen. Dit ruimtelijk uitvoeringsplan is goedgekeurd op 16 augustus 2007. De woning waarop de aanvraag betrekking heeft, is volgens het grafisch plan aangeduid als 'waardevol patrimonium'. Artikel 1.3, getiteld 'Specifieke bepalingen omtrent het geselecteerde waardevol patrimonium', van de stedenbouwkundige voorschriften bij dit ruimtelijk uitvoeringsplan bepaalt:

“ ...

Deze gebouwen kunnen, behoudens bij overmacht, niet gesloopt worden, wel gerenoveerd, verbouwd en uitgebreid.

Renovatie of uitbreiding dient volledig in functie te staan van het authentieke karakter van deze gebouwen.

Uitbreiding van de bestaande gebouwen i.f.v. hedendaags wooncomfort zijn toegelaten binnen de bepalingen van de betrokken bestemmingszone.

...”

Met als toelichting:

“ ...

De geselecteerde bebouwing heeft een kunsthistorische en stadlandschappelijke waarde.

Overmacht : structurele schade n.a.v. calamiteiten buiten de wil van de eigenaar, zoals brand of storm (art. 145, §1, 1° van het decreet van 18 mei 1999).

De aanhaking bij het authentiek karakter van de kwetsieuze gebouwen houdt ondermeer in dat voor de meest waardevolle geveldelen zoveel mogelijk dient te worden terug gegaan naar de oorspronkelijke toestand. Storende ingrepen moeten weggewerkt worden of zodanig ingepast of verbouwd dat ze het geheel van het bouwwerk ondersteunen. Elke ingreep moet bekeken worden in het kader van de directe of de ruimere omgeving van het bouwwerk, al naargelang de strategische plaats die het gebouw inneemt in de wijk.

...

2.

Uit de voorschriften van het ruimtelijk uitvoeringsplan volgt duidelijk dat de sloop van als waardevol patrimonium aangeduide gebouwen niet toegelaten is, tenzij in geval van overmacht. Bij de toelichting van dit voorschrift wordt gesteld dat overmacht structurele schade is naar aanleiding van calamiteiten, buiten de wil van de eigenaar.

2.1.

De verzoekende partij betoogt in het eerste middelonderdeel dat de structurele schade in het gebouw, dat zij volledig wenst af te breken en herop te bouwen, het gevolg is van de jarenlange inwerking van de weerselementen. Nochtans erkent de verzoekende partij dat zij de woning aangekocht heeft op 10 mei 2010 en dat zij in 2011 al een eerste vergunningsaanvraag ingediend heeft, die zij echter niet uitgevoerd heeft door een gebrek aan financiële middelen. De verzoekende partij voert wel aan dat zij pas kennis heeft gekregen van de structurele slechte staat van de woning door het gevoerde stabiliteitsonderzoek van 17 september 2017, maar maakt zulks verre van aannemelijk. Bovendien toont zij geenszins aan dat de slechte staat uitsluitend te wijten is aan externe omstandigheden, buiten haar wil om. Het stabiliteitsonderzoek waarnaar de verzoekende partij verwijst, stelt letterlijk: *“De woning is momenteel niet bewoond, wordt niet verwarmd en is in ernstige staat van verval”*. Door te verwijzen naar een stabiliteitsonderzoek van 2017 lijkt de verzoekende partij aan te geven dat zij al die jaren gewacht heeft met het bestellen van dat onderzoek en het uitvoeren van de vergunning, of dat zij weldegelijk vóór het onderzoek wist in wat voor staat de woning verkeerde. Minstens is dit een impliciete indicatie van het feit dat de slechte staat van de woning deels te wijten is aan het jarenlang stilzitten van de zaakvoerders van de verzoekende partij.

Hoewel de verzoekende partij betoogt dat de slechte staat van de woning te wijten is aan de weersomstandigheden aan de kust en los van de vraag of deze een vorm van overmacht uitmaken conform artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, slaagt zij er niet in om aan te tonen dat de slechte toestand van de woning niet deels aan haar eigen houding te wijten is. Het argument van de verzoekende partij dat zij met haar aanvraag de *ratio legis* van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, zijnde het behoud van de erfgoedwaarden, nastreeft, kan geen afbreuk doen aan deze vastgestelde strijdigheid met het stedenbouwkundige voorschrift.

2.2.

In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij, in navolging van het verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, dat de financieel zware last waarop de verzoekende partij zich beroept, geen vorm van overmacht uitmaakt omdat er *“hier geen sprake is van een plotse gebeurtenis, zoals een natuurramp”*. Aldus blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk waarom de verwerende partij van oordeel is dat er geen sprake is van overmacht en dat artikel 1.3 geschonden is.

De redenering van de verzoekende partij dat niet duidelijk blijkt uit de bestreden beslissing waarom er niet voldaan is aan dit voorschrift, wordt niet bijgetreden. Bovendien blijkt uit het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij weldegelijk de juiste strekking van het weigeringsmotief van de bestreden beslissing begrepen heeft. Het argument van de verzoekende partij, dat de verwerende partij niet onderzocht heeft waarom de jarenlange blootstelling aan weerselementen geen vorm van overmacht uitmaakt, wordt door de Raad niet bijgetreden en is niet relevant in de mate de Raad hierboven reeds geoordeeld heeft dat de verzoekende partij overmacht niet aantoont.

2.3.

Ondergeschikt vraagt de verzoekende partij om artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan op grond van artikel 159 Gw. buiten toepassing te laten wegens strijdigheid met de schadebeperkingsplicht zoals die volgt uit de artikelen 1382 en 1383 BW.

Los van de vraag of men uit de samenlezing van de artikelen 1382 en 1383 BW en artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan met goede grond de schadebeperkingsplicht kan invoeren, moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partij geen gegevens bijbrengt over de staat van het pand op het ogenblik van de goedkeuring van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, met name 16 augustus 2007. Hoewel de verzoekende partij betoogt dat het sloopverbod opgelegd door het ruimtelijk uitvoeringsplan haar burgerlijke aansprakelijkheid in het gedrang brengt en zij tot het onmogelijke gehouden wordt, toont zij niet aan in welke mate dat sloopverbod haar verhinderd heeft om de slechte of slechter wordende staat van het pand tegen te gaan en blijft zijn in gebreke om de omvang van de schadebeperkingsplicht aan te tonen. Bovendien heeft het van toepassing zijnde ruimtelijk uitvoeringsplan de verzoekende partij niet verhinderd om, zoals zij zelf in haar beroepschrift heeft aangegeven, op 15 juli 2011 een stedenbouwkundige vergunning voor het verbouwen en uitbreiden van het pand te verkrijgen. De schadebeperkingsplicht, waarop de verzoekende partij zich beroept, is samen met de voorzorgspflicht een gevolg van haar eigenaarschap van de woning. De verzoekende partij kan niet de gevolgen van haar eigen nalatigheid invoeren om de wettigheid van artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan te betwisten.

3.

In haar tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij dat zij als eigenaar van een pand, opgenomen in de Inventaris van het Bouwkundig Erfgoed, net zoals de eigenaar van een beschermd goed, onderworpen is aan eigendomsbeperkingen zonder dat daarvoor een gepaste vergoeding (zijnde de erfgoedpremie) tegenover staat. Zij vraagt om desgevallend een prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, aangezien zij het gelijkheidsbeginsel geschonden acht.

Met haar middelonderdeel en haar prejudiciële vraag bekritiseert de verzoekende partij de subsidieregeling en de verschillende beschermingsregimes van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 en de gevolgen die daaraan gekoppeld worden. Nochtans blijkt uit de feiten van de zaak dat de eigendomsbeperking, waar de verzoekende partij zich door benadeeld voelt, voortvloeit uit artikel 1.3 van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan en niet zozeer uit de erfgoedregelgeving. Bijgevolg is de prejudiciële vraag niet dienstig voor de oplossing van het geschil en dient zij niet gesteld te worden. Overigens merkt de Raad op dat de geviseerde categorieën (geïnterpreteerde panden versus beschermde panden) twee duidelijk verschillende categorieën uitmaken, met onderscheiden beschermingsregimes.

Ten overvloede moet opgemerkt worden dat de verzoekende partij met haar middelonderdeel in essentie kritiek heeft op het vergoedingsregime zoals voorzien in het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013 en het Onroerenderfgoedbesluit van 16 mei 2014, wat een burgerrechtelijk aspect inhoudt dat buiten de beoordelingsbevoegdheid van de Raad valt in het kader van het vergunningenbeleid.

Het middel wordt verworpen.

VI. KOSTEN

Met toepassing van artikel 33 DBRC-decreet legt de Raad de kosten van het beroep ten laste van de partij die ten gronde in het ongelijk gesteld wordt.

Artikel 21, §7 DBRC-decreet bepaalt dat de Raad op verzoek een rechtsplegingsvergoeding kan toekennen, die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en erelonen van de advocaat van de partij die ten gronde in het gelijk gesteld wordt.

Aangezien de vordering tot vernietiging verworpen wordt, moet de verzoekende partij als de ten gronde in het ongelijk gestelde partij beschouwd worden en is er geen grond om de gevraagde rechtsplegingsvergoeding toe te kennen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
2. De Raad legt de kosten van het beroep bestaande uit het rolrecht van de verzoekende partij, bepaald op 200 euro ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 19 november 2019 door de zevende kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de zevende kamer,

Kengiro VERHEYDEN

Marc VAN ASCH